

Sygn. akt I ACa 71/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Elżbieta Kuczyńska
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska (spr.) SA Jarosław Marek Kamiński
Protokolant	:	Anna Bogusławska

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2019 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku (...) S.A. w W.**

przeciwko **U. A.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 27 listopada 2018 r. sygn. akt I C 1148/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w II instancji;

III. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Białymstoku) radcy prawnemu M. N. kwotę 1.620 (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia) złotych, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pełnioną funkcję kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej w instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

Powód, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej U. A. kwoty 104.115,15 zł, w tym 94.750,56 zł należności głównej (kapitał) i 9.364,59 zł tytułem odsetek umownych liczonych od 2 czerwca 2016 r. do 21

lipca 2017 r. wraz z dalszymi odsetkami umownymi od kwoty 94.750,56 zł, naliczanymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w wysokości 10% w stosunku rocznym, jednak nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa, tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od dnia 22 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Podniósł, że strony łączyła umowa pożyczki gotówkowej, przy czym pozwana nie wywiązywała się z ciężącego na niej obowiązku dokonania spłaty w ustalonej wysokości i terminie. W związku z powstałą zaległością powód wypowiedział umowę.

Ustanowiony, z wniosku powoda, kurator nieznanej z miejsca pobytu pozwanej U. A. w osobie radcy prawnego, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz przyznanie kuratorowi kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu w maksymalnej przewidzianej prawem wysokości oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części. Podniósł, że pozwana nie dała powodu do wytoczenia powództwa, powód nie wykazał podstaw roszczenia, tj. źródła zobowiązania; brak jest podstawy prawnej i faktycznej dochodzonej kwoty, a także dowodów uzasadniających słuszność twierdzeń Banku. Zaprzeczył wiarygodności załączonych do pozwu dokumentów oraz podkreślił, że powód uchybił obowiązkowi przedstawienia w pozwie wszystkich twierdzeń i dowodów na ich poparcie pod rygorem utraty prawa ich powoływania w toku postępowania. Zakwestionował też otrzymanie przez pozwaną wypowiedzenia warunków spłaty umowy. Wskazał, że przedłożony wraz z pozwem wyciąg z ksiąg bankowych jest dokumentem prywatnym.

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku zasądził od pozwanej U. A. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 104.115,15 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 94.750,56 zł, naliczanymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, której aktualna wysokość wynosi 10% w stosunku rocznym, jednak nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa, tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od dnia 22 lipca 2017 r. do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.623 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II) i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Białymstoku) na rzecz radcy prawnego M. N. kwotę 4.428 zł, w tym kwotę 828 zł należnego podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pełnioną funkcję kuratora dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej (pkt III).

Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynikało, że strony łączyła umowa pożyczki nr (...) z dnia 10 sierpnia 2015 r., treścią której powód przekazał pozwanej środki pieniężne w wysokości 99.522,03 zł na okres kredytowania 120 miesięcy, z terminem spłaty określonym na dzień 2 września 2025 r., przy całkowitej kwocie 151.806,61 zł (suma pożyczki oraz całkowity koszt pożyczki). Wypłata kwoty nastąpiła w dniu 10 sierpnia 2015 r., częściowo na wskazane rachunki bankowe, częściowo gotówką w kasie (...) Banku. Ustalono również harmonogram spłaty poszczególnych rat.

W związku z zaprzestaniem spłaty przez pozwaną poszczególnych rat pożyczki, co przelożyło się na powstanie zadłużenia, korzystając z przysługujących powodowi, a wynikających z § 11 umowy, niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków finansowych w niej określonych, pismem z dnia 30 września 2016 r. umowa została wypowiedziana. Oświadczenie o wypowiedzeniu zostało wysłane na adres pozwanej listem poleconym, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Wobec niepodjęcia przesyłki, nastąpił jej zwrot. Tym samym, należność postawiono w stan wymagalności.

Na kwotę dochodzoną pozwem składała się należność główna w wysokości 94.750,56 zł oraz odsetki umowne liczone za okres od 2 czerwca 2016 r. do 21 lipca 2017 r. w wysokości 9.364,59 zł. Łączna wysokość zadłużenia oraz składające się na nią poszczególne pozycje wynikały z przedstawionego przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych nr (...).

Dalej Sąd ustalił, że powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty należności wynikających z umowy. Korespondencja nie została doręczona, opatrzona adnotacją „zwrot, nie podjęto w terminie”.

W toku postępowania, z uwagi na trudności w doręczaniu pozwanej pism procesowych, kierowanych pod wskazany pozew adres, po uprawdopodobnieniu przez powoda, że miejsce pobytu pozwanej jest nieznane i złożeniu stosownego wniosku, Sąd ustanowił jej kuratora w osobie radcy prawnego.

Zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu w postaci powołanych dokumentów Sąd przyznał walor wiarygodności wskazując, że twierdzenia strony pozwanej nie wpłynęły na ocenę prawną zasadności żądania, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Mając to na uwadze Sąd powołał treść art. 720 § 1 k.c. oraz art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe i stwierdził, że znajdujące się w aktach sprawy dokumenty w postaci: umowy pożyczki wraz z harmonogramem spłat i dyspozycją wypłaty, pisma z wypowiedzeniem stosunku zobowiązaniowego, wyciągu z ksiąg bankowych (dla stwierdzenia wysokości należności przysługującej bankowi) mają moc prawną dokumentu urzędowego, a zatem i moc dowodową, stanowiąc podstawę do uwzględnienia powództwa. Jednocześnie stwierdził, że pozwana nie zdołała zadośćuczynić wynikającemu z art. 6 k.c. obowiązkowi ciężaru udowodnienia faktów, uzasadniających słuszność swojego stanowiska, kwestionującego zasadność roszczenia oraz treść tych dokumentów. Sąd nie podzielił też stanowiska pozwanej jakoby złożone przez powoda wraz z pismem procesowym z dnia 9 października 2018 r. dowody miały charakter spóźnionych i sprekludowanych (art. 6 § 2 k.p.c. i art. 207 § 6 k.p.c.). Uznał, że stanowisko powoda zawierało szczególnie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, których na etapie formułowania pozwu nie miał on obowiązku przedkładać. Wskazał też, że wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentów, będących podstawą związania się stron stosunkiem zobowiązaniowym oraz uchybienia przez pozwaną nałożonym nań obowiązkom, złożony został jeszcze przed rozpoczęciem rozprawy, a jednocześnie w odpowiedzi na zarzuty podniesione przez pozwaną, które wymagały ustosunkowania się do nich. W efekcie Sąd uznał, że nie było podstaw do nieuwzględnienia stanowiska powoda, zwłaszcza, że pozwana ograniczyła się do podniesienia proceduralnych uchybień, których – jej zdaniem – miał dopuścić się powód, nie ustosunkowując się przy tym merytorycznie do twierdzeń pozwu odnośnie łączącego strony węzła obligacyjnego, dokonywania spłat przez pozwaną, czy zaprzestania wywiązywania się z przyjętych na siebie obowiązków. Uznając zatem, że pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku zwrotu otrzymanych środków wraz z wynikającymi z umowy należnościami, Sąd uwzględnił zgłoszone w sprawie powództwo w całości.

O kosztach rozstrzygnął w oparciu o art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Wynagrodzenie kuratora ustanowionego nieznanego z miejsca pobytu pozwanej w osobie radcy prawnego przyznał zaś na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, podwyższając przyznaną kwotę o należny podatek VAT (ust. 3 ww. przepisu).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanej, który zaskarżył go w całości i zarzucił:

- naruszenie art. 187 § 1 k.p.c. w zw. z art. 127 k.p.c. i art. 129 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że nie zachodzą przesłanki do oddalenia spóźnionych dowodów, przedstawionych przez powoda w kolejnym piśmie procesowym, w sytuacji gdy powód, będący podmiotem profesjonalnym powinien przedstawić wszystkie twierdzenia i dowody na ich poparcie już na etapie pisma wszczynającego postępowanie pod rygorem utraty prawa ich powoływania w toku postępowania, co doprowadziło do uwzględnienia pozwu i błędnie wydane orzeczenie;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne przypisanie waloru wiarygodności dowodowi dołączonemu przez powoda, tj. wyciągu z ksiąg rachunkowych banku w sytuacji, gdy jest to dokument prywatny i nie wiąże się z nim domniemanie zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyznania waloru wiarygodności temu dokumentowi i oparcia się na nim przy wydaniu wyroku;

- naruszenie art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 207 § 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uwzględnienie dowodów, pomimo obowiązku ich pominięcia, jako spóźnionych, tj. źródła zobowiązania – umowy (...) konsolidacja bez ubezpieczenia, wypowiedzenia warunków spłaty umowy, jego nadania i braku odbioru przez pozwaną, mimo, że powód nie uprawdopodobnił, że bez swojej winy nie zgłosił tego dowodu w pozwie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyznania waloru wiarygodności tym dokumentom, pomimo ich spóźnionego złożenia i oparcia się na nich przy wydaniu wyroku;

- naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez błędne uznanie, że powód udowodnił zasadność dochodzonego roszczenia, pomimo argumentów wskazywanych powyżej;

- naruszenie art. 95 ust. 1a ustawy Prawo Bankowe poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że dowód z wyciągu z ksiąg bankowych jest dokumentem, któremu należy nadać walor wiarygodności pomimo, iż jest to dokument prywatny i nie wiąże się z nim domniemanie zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych;

- naruszenie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej poprzez ich błędną wykładnię i nieprzyznanie kuratorowi kwoty minimalnej stawki wynagrodzenia wynikającej z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w wysokości 5.400 zł netto i zasądzenie na jego rzecz kwoty niższej, pomimo braku jakichkolwiek przyczyn, z których miałyby wynikać, iż kwota zasądzona kuratorowi dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej jest adekwatna w zasądzonej wysokości, biorąc przy tym pod uwagę fakt, iż na rzecz pełnomocnika powódki Sąd zasądził kwotę odpowiadającą rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w kwocie odpowiadającej stawkom minimalnym.

Wskazując na tak sformułowane zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyrok poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniosła też o przyznanie na rzecz kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej, ustanowionemu z urzędu, kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za II instancję, powiększonych o należny podatek VAT.

W odpowiedzi powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanej i zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie była zasadna.

Wbrew wywodom apelacji Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnego z zarzucanych mu uchybień. Sąd ten wywiódł bowiem właściwe wnioski i ocenę prawną żądań powoda, zasługującą na pełną aprobatę Sądu odwoławczego.

Przede wszystkim nie uchybił Sąd I instancji wskazanym w wywiedzionym środku odwoławczym przepisom prawa procesowego, a dotyczącym przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego (art. 187 § 1 k.p.c. w zw. art. 127 k.p.c. i art. 129 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 207 § 3 k.p.c.). Podkreślenia wymaga, że zarzuty te sprowadzają się w istocie do kwestionowania zasadności dopuszczenia przez Sąd Okręgowy dowodów z dokumentów, złożonych przez powoda wraz z pismem procesowym, datowanym na 9 października 2018 r. (k. 56-58). Błędne jest jednak stanowisko strony apelującej jakoby w sprawie niniejszej Sąd I instancji naruszyć miał obowiązek wynikający z art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 207 § 3 k.p.c., poprzez dopuszczenie spóźnionych dowodów, które winny zostać pominięte, co z kolei skutkowało miałyby oddaleniem wywiedzionego powództwa. O ile bowiem przepis art. 207 § 6 k.p.c. zobowiązuje sąd do pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów, o tyle skarżąca zdaje się pomijać, że powinność taka aktualizuje się dopiero w sytuacji nieuprawdopodobnienia przez stronę, że twierdzeń bądź dowodów tych nie zgłosiła w pozwie, odpowiedzi na pozew lub w dalszym piśmie przygotowawczym, bez swojej winy

lub ich uwzględnienie nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Ocena sądu, że występuje już jedna z tych przyczyn, wyłącza natomiast zastosowanie rygoru pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów (por. Komentarz do art. 207 k.p.c. [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1-366 pod red. K. Piaseckiego, dostęp Legalis).

W realiach przedmiotowej sprawy słuszność należy przyznać Sądowi Okręgowemu, że przeprowadzenie dowodu z tej dokumentacji nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu postępowania. Uwagę bowiem zwraca, że dowody te były dowodami z dokumentów, co siłą rzeczy pozwalało Sądowi na wczesne zapoznanie się z ich treścią, zwłaszcza, że powód przedłożył rzeczoną dokumentację już przy okazji złożenia odpowiedzi na odpowiedź pozwanej na pozew. Poza tym – jak trafnie zauważa Sąd I instancji – niniejsza dokumentacja w postaci: umowy pożyczki nr (...), zawartej między powodem a pozwaną (k. 79-81), harmonogramu jej spłat (k. 82-83), potwierdzenia uruchomienia kredytu (k. 84), wypowiedzenia umowy pożyczki wraz z dowodem jego nadania (k. 85-87), historii operacji na kontrakcie kredytowym (k. 88-89) oraz szczegółowych obliczeń, przedstawiających kwoty, składające się na całkowitą kwotę objętą żądaniem pozwu (k. 91-95), zawierała treści, mające dla rozstrzygnięcia sprawy kluczowe znaczenie. To bowiem w głównej mierze informacje w nich zawarte pozwoliły Sądowi Okręgowemu na dokonanie analizy stosunku zobowiązaniowego, łączącego strony, jak też weryfikację zgłoszonych stanowisk procesowych. Nie mogło zatem zyskać aprobaty Sądu odwoławczego stanowisko apelacji, traktujące o nieuprawnionym przeprowadzeniu przez Sąd I instancji zgłoszonych przez powoda, wraz z pismem procesowym datowanym na 9 października 2018 r., dowodów.

Nieskuteczny pozostaje także zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 6 k.c. Wbrew bowiem twierdzeniu strony skarżącej, prawidłowo uznał Sąd Okręgowy, że powód, przedkładając powołany powyżej materiał dowodowy, jak też złożony wraz z pozwem wyciąg z rachunku bankowego (k. 6) wykazał zarówno istnienie, jak i wysokość wierzytelności dochodzonej pozwem. I o ile trafne są uwagi strony apelującej, dotyczące mocy dowodowej tegoż wyciągu (wyciąg z ksiąg bankowych, w postępowaniu cywilnym – stosownie do treści art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe – nie ma bowiem mocy dokumentu urzędowego, określonej w art. 244 k.p.c.), o tyle uwadze ująć nie może, że stanowi on dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., podlegający ocenie – po myśli art. 233 k.p.c. – wraz ze wszystkimi innymi zaoferowanymi w sprawie dowodami. Kompleksowa zaś ocena całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozwoliła na zaaprobowanie oceny Sądu I instancji co do zasadności zgłoszonego w sprawie roszczenia. Zaoferowana przez powoda, a niepodważona przez pozwaną dokumentacja (o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia), nie pozostawiała bowiem jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że strony zawarły umowę pożyczki, mocą której powód przekazał pozwanej środki pieniężne w kwocie 99.522,03 zł. Wobec jednak braku spłaty zaległych rat strona powodowa wypowiedziała niniejszą umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności.

Co też istotne, pozwana, do treści powołanej powyżej dokumentacji (w tym i uwypuklonego w apelacji wyciągu z ksiąg bankowych), nie zgłosiła żadnych konkretnych i umotywowanych zastrzeżeń, odnośnie merytorycznej i formalnej prawidłowości wynikających z niej zapisów. Strona skarżąca nie wskazywała bowiem chociażby, która z pozycji w niej określona jest nierzetelna czy też wadliwa. Nie powoływała też błędów bądź też nieścisłości w wyliczeniu kwoty objętej żądaniem pozwu. Kurator nieznaney z miejsca pobytu pozwanej uwypuklał w istocie okoliczność nieistnienia stosunku zobowiązaniowego, łączącego strony, z uwagi na brak dowodów, uzasadniających roszczenie powoda, niedanie przez pozwaną powodu do wytoczenia powództwa czy wreszcie – niewiarygodność załączonego do pozwu wyciągu z ksiąg bankowych wobec nieposiadania przez ów dokument mocy prawnej dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym. Taka argumentacja – w świetle powyższych uwag – nie mogła jednak stanowić skutecznej przeciwwagi dla całości zebranego w sprawie i należyście przeanalizowanego przez Sąd I instancji materiału dowodowego.

Powyższe prowadzi zatem do wniosku, że Sąd Okręgowy, swoim rozstrzygnięciem nie naruszył także zarzucanych mu w apelacji przepisów prawa materialnego, w tym także § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej. Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 powołanego rozporządzenia z dnia 13 listopada 2013 r., wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla

strony w sprawie cywilnej, nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych. W ocenie Sądu Apelacyjnego, redakcja cytowanej normy prawnej pozwala wnioskować, że przyznając wynagrodzenie kuratorowi, sąd władny jest ustalić je według własnego uznania. Wynagrodzenie to nie może jednak przewyższać stawek minimalnych, przewidzianych przez odpowiednie przepisy, określające stawki za czynności adwokackie (radców prawnych). Zwrócić bowiem należy uwagę, że § 1 ust. 1 powołanego rozporządzenia wskazuje jedynie górną granicę wysokości należnego kuratorowi wynagrodzenia. Nie obliuguje natomiast sądu – odmiennie niż zdaje się wywodzić to strona skarżąca – do przyznania go w wysokości równej stawkom minimalnym, przewidzianym za pomoc prawną, udzielaną przed organami wymiaru sprawiedliwości przez adwokatów (radców prawnych). I choć celnie zauważa skarżąca, że Sąd Okręgowy zaniechał uzasadnienia przyczyn przyznania kuratorowi wynagrodzenia w orzeczonej kwocie, to jednak Sąd Apelacyjny nie dostrzega jakichkolwiek podstaw, aby ocenę tę kwestionować. Sam natomiast fakt wyrażenia przez stronę apelującą niezadowolenia z wysokości przyznanego kuratorowi nieznanego z miejsca pobytu pozwanej wynagrodzenia, z powołaniem się na przyznanie pełnomocnikowi procesowemu strony przeciwnej wynagrodzenia w kwocie wyższej, tj. odpowiadającej stawce minimalnej, wynikającej z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), nie może stanowić podstawy do uwzględnienia postulatów apelacji.

Z uwagi więc na niepodważenie przez apelację pozwanej trafności skarżonego rozstrzygnięcia, Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu, jak w punkcie I sentencji, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i § 2 pkt 6 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – pkt II sentencji.

W punkcie III sentencji rozstrzygnięto zaś na mocy § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych w dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2018 r. poz. 536) oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(...)